

การสujudสะฮวี

﴿سجود السهو﴾

[ไทย - Thai - تايلاندي]

มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อัตตุวัยญีรีย

แปลโดย : ดานียา เจะสนิ

ผู้ตรวจทาน : ซุฟอัม กุษมาน

ที่มา : หนังสืออมุดตะค็อร อัลฟิกฮิล อิสลามีย์

2010 - 1431

islamhouse.com

﴿سجود السهو﴾

« باللغة التايلاندية »

الشيخ محمد بن إبراهيم التويجري

ترجمة: دانيال جيء سنك

مراجعة: صافي عثمان

المصدر: كتاب مختصر الفقه الإسلامي

2010 - 1431

islamhouse.com

11. การสุญูดสะฮฺวี

การสุญูดสะฮฺวี คือการสุญูดสองครั้งไม่ว่าจะเป็นในการละหมาดฟัรฎูหรือละหมาดสุนัต โดยทำการสุญูดในระหว่างที่นั่งอยู่ หลังจากนั้นให้สลามโดยไม่มีอาการอ่านตะชะฮฺฮุด

เหตุผลที่มีบัญญัติการสุญูดสะฮฺวี

ธรรมชาติที่อัลลอฮ์สร้างมนุษย์ขึ้นมา นั้นไม่พ้นการหลงลืมต่างๆ และชัยฏอนนั้นมีความมุ่งมุ่นอย่างแรงกล้าที่จะล่อลวงเพื่อทำลายการละหมาดของมนุษย์ ด้วยการเพิ่มหรือลดหรือกะฮฺฮูหรือสร้างความลังเลในการละหมาด ดังนั้นอัลลอฮ์จึงบัญญัติการสุญูดสะฮฺวีขึ้นมาเพื่อสร้างความอ่อนแอให้กับชัยฏอน และเติมเต็มสิ่งที่ขาดตกบกพร่องในการละหมาด รวมทั้งเพื่อเสริมสร้างความโปรดปรานของอัลลอฮ์

การหลงลืมในละหมาดนั้น เป็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม เพราะว่ามันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ลืมบางประการในละหมาดของท่าน ท่านจะกล่าวหลังจากนั้นว่า

«... إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ أَنَسِيَ كَمَا تَنْسَوْنَ، فَإِذَا نَسِيتُ فَذَكِّرُونِي»

ความว่า “แท้จริงแล้ว ฉันก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนพวกท่าน ฉันอาจลืมเหมือนกับที่พวกท่านลืม ฉะนั้นเมื่อฉันลืมบางสิ่งบางอย่าง พวกท่านจงสะกิดฉันให้รู้ตัวด้วย” (มุตตะพะกุน อะลัยฮฺ โดยมีบันทึกในอัล-บุคอรีห์ เลขที่ 401 ส่วนวนนี้เป็นของท่าน และมุสลิม เลขที่ 573)

สาเหตุต่างๆ ที่จำเป็นต้องสุญูดสะฮฺวีนั้น คือ การเพิ่ม การลดหรือกะฮฺฮู หรือการลังเลในการละหมาด การสุญูดสะฮฺวีนั้นอาจเกิดขึ้นได้ใน 4 กรณี

1. เมื่อผู้ละหมาดมีการเพิ่มการกระทำหนึ่งการกระทำใดที่กระทำในละหมาดเพราะความหลงลืม เช่นการยืน การรูกู หรือการสุญูด ซึ่งอาจรูกูสองครั้งหรือยืนในช่วงที่ต้องนั่ง หรืออาจละหมาดที่มีสี่ร็อกอะฮฺเพิ่มเป็นห้าร็อกอะฮฺ เป็นต้น จึงวาญิบให้เขาสุญูดสะฮฺวีหลังจากให้สลามในกรณีที่เพิ่มร็อกอะฮฺ ไม่ว่าจะเขานึกขึ้นได้ก่อนสลามหรือหลังจากสลามแล้วก็ตาม

2. เมื่อผู้ละหมาดมีการละเลยรูกูหนึ่งรูกูใดในการละหมาด หากเขานึกขึ้นได้ในขณะที่ยังไม่ถึงช่วงที่จะต้องทำการกระทำความดังกล่าวดังกล่าวอีกในร็อกอะฮฺที่สอง วาญิบให้เขาย้อนไปเริ่มจุดที่ลืมใหม่ แล้วทำตามลำดับมาเรื่อยๆ แต่หากนึกขึ้นได้ในขณะที่ถึงช่วงที่จะต้องทำการกระทำความดังกล่าวดังกล่าวในร็อกอะฮฺที่สองแล้ว ไม่จำเป็นต้องย้อนกลับไปทำอีก และในร็อกอะฮฺนั้นถือว่าเป็นโมฆะ และหากเขานึกขึ้นได้หลังจากให้สลามแล้ว ก็ทำเฉพาะร็อกอะฮฺนั้นและร็อกอะฮฺหลังจากนั้นจนเสร็จเท่านั้น

แล้วให้สุญูดสะฮฺวีหลังจากให้สลาม และหากเขาให้สลามในขณะที่ร็อกอะฮฺยั้งไม่สมบูรณ์ เช่นผู้ที่
ละหมาดเพียงสามร็อกอะฮฺยั้งในละหมาดที่มีสี่ร็อกอะฮฺยั้งแล้วให้สลาม หลังจากนั้นเขาก็ยืนขึ้นได้ ให้เขา
ยืนขึ้นโดยไม่ต้องตักบีร์ตั้งเจตนาใหม่ แล้วทำร็อกอะฮฺยั้งสี่ แล้วกล่าวตะชะฮฺฮุดแล้วให้สลาม
หลังจากนั้นจึงสุญูดสะฮฺวี

3. เมื่อผู้ละหมาดมีการละเลยวาญิบหนึ่งวาญิบใดในการละหมาด เช่น ลืมกล่าวตะชะฮฺฮุด
ครั้งแรก ซึ่งถือว่าการอ่านนั้นก็เป็นอันตกไป แต่วาญิบให้เขาสุญูดสะฮฺวีก่อนให้สลามเพื่อ
ทดแทน

4. เมื่อผู้ละหมาดมีการลังเลในจำนวนร็อกอะฮฺยั้งในการละหมาดของเขาว่า ได้ละหมาดไป
สามแล้วหรือว่าสี่ เขาต้องถือเอาจำนวนที่น้อยกว่าเป็นหลักแล้วจึงเพิ่มให้เสร็จสมบูรณ์ หลังจากนั้น
ให้สุญูดสะฮฺวีก่อนให้สลาม แต่ถ้าหากเขามีความรู้สึกหนักแน่นไปทางจำนวนใดจำนวนหนึ่ง ก็ให้
ถือเอาจำนวนนั้นเป็นหลัก แล้วสุญูดสะฮฺวีหลังจากให้สลาม

ถ้าหากมีการกล่าวคำที่บัญญัติให้กล่าวในละหมาดแต่กล่าวผิดที่ เช่นการอ่านอัลกุรอาน
ในขณะที่รูกูฮฺหรือสุญูดอยู่ หรือกล่าวตะชะฮฺฮุดในขณะที่ยืนอยู่ การละหมาดของเขานั้นยังคงใช้ได้
ไม่เป็นโมฆะ และไม่จำเป็นต้องสุญูดสะฮฺวี แต่ก็สนับสนุนให้สุญูด

หากมะอฺมูมคนใดตามอิมามไม่ทันในรูกูฮฺใดรูกูฮฺหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งรูกูฮฺด้วยเหตุ
สุญูดวิสัย เขาต้องปฏิบัติในรูกูฮฺนั้นๆ ให้เสร็จก่อน แล้วจึงตามอิมามในรูกูฮฺต่อไป

คำกล่าวในขณะที่สุญูดสะฮฺวี

คำกล่าวในขณะที่สุญูดสะฮฺวีนั้น ก็คือคำกล่าวในสุญูดละหมาดทั่วไปไม่ว่าจะเป็นการชิกิร
หรือการดุอาอ์

หากมีการให้สลามก่อนที่จะเสร็จสิ้นการละหมาดโดยนิกนิกขึ้นได้ในเวลาที่ไม่ยาวนาน ให้
ละหมาดต่อในส่วนที่ยังไม่ได้ปฏิบัติแล้วจึงให้สลามใหม่แล้วสุญูดสะฮฺวี และหากลืมสุญูดสะฮฺวี
โดยให้สลามก่อน และกระทำในสิ่งที่มีได้บัญญัติไว้ในละหมาด เช่นการพูดและอื่นๆ ให้สุญูดสะฮฺวี
ทันทีแล้วจึงให้สลามอีกครั้ง

หากผู้ละหมาดอยู่ในภาวะที่ต้องสุญูดสองครั้ง ทั้งก่อนสลามและหลังให้สลาม ให้เขาสุญูด
เฉพาะก่อนให้สลามเท่านั้น ซึ่งถือว่าใช้ได้แล้ว

ผู้ที่ละหมาดไม่ทันอิมามจะสุญูดสะฮฺวีเมื่อใด

ผู้ที่เป็นมะอฺมูมให้สุญูดพร้อมๆ กับอิมามของเขา หากมะอฺมูมซึ่งตามอิมามไม่ทัน ต่อมา
ปรากฏว่าอิมามได้สุญูดสะฮฺวีหลังจากให้สลามแล้ว หากการสุญูดสะฮฺวีของอิมามนั้นคือการสุญูด
เนื่องจากการกระทำที่มะอฺมูมทันพร้อมๆ อิมามด้วย มะอฺมูมต้องสุญูดสะฮฺวีหลังจากที่เขาให้สลาม
ด้วย แต่หากเนื่องมาจากกรกระทำก่อนที่มะอฺมูมจะตามอิมาม มะอฺมูมก็ไม่จำเป็นต้องสุญูดสะฮฺวี
อีกแต่อย่างใด